

Poètica

Enric Castellet
Premi Mercè Bayona 1991

CARTA

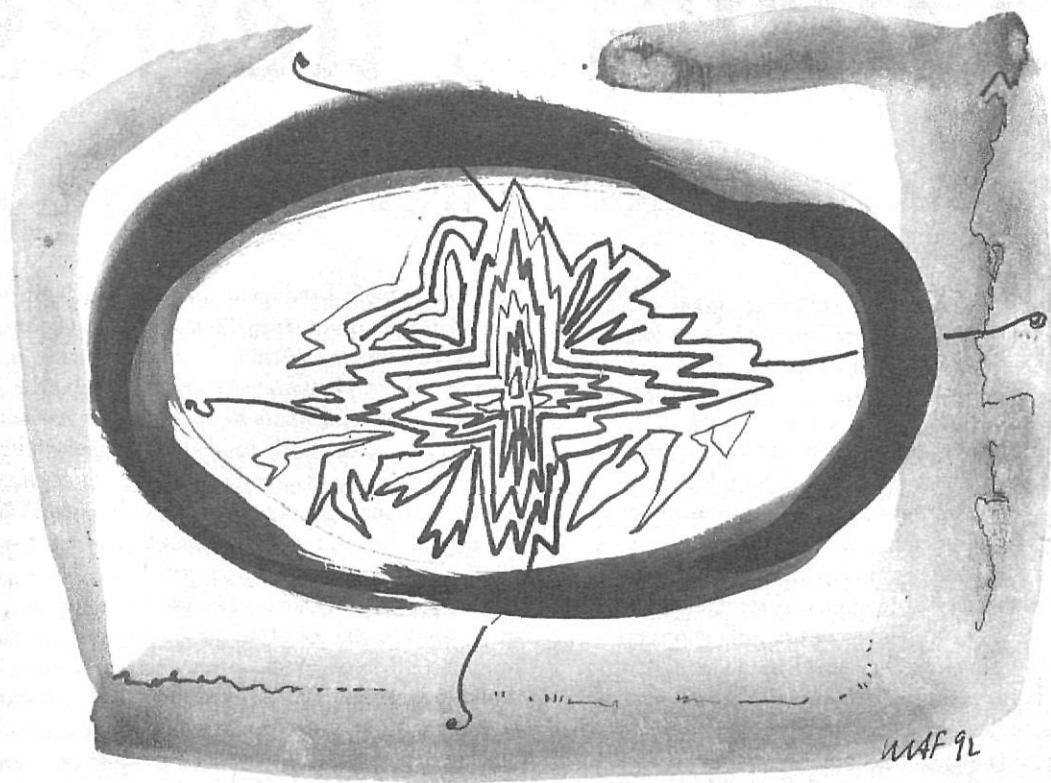
Si us plau, t'ho prego: vine a casa
i atura't a la pols dels mobles,
als prestatges desballestats,
a la confusió d'objectes,
a les finestres closes, ignorades
—al desordre dels mesos que s'acumula en mi,
desballestat, des del dia del teu encontre,
clos, ignorat per l'esperança—.
Revisa els meus calaixos
escorcolla records, el meu passat;
regira'm el present
increpa els meus comportaments,
la carència de projectes
(llevat de l'estimar-te);
llegeix les cartes que no gosen
—no gosarà tampoc aquesta—
mostrar-se als ulls on s'emmirallen:
mesura el meu amor.

POÈTICA

"Intellect is at the tip of the senses".
T.S. Eliot

La vida et concedeix una carícia:
la paraula que et frega la pell d'aquests instants.
Afalagat pel gest t'abandones al tacte:
a través d'ell perceps batecs en els objectes
que pensaves inerts. Són les coses diàries
que es despullen per tu confessant-te l'encant.
Et sedueix el món entranyable que viu
deturat al silenci. Amb els dits ressegueixes
els signes confidents al cos de les matèries.
En els llavis llegeixes les claus d'unes presències
revestides d'afecte. Et besen els sentits.
Una agitació de verbs et torba l'ànima.
Estimes l'evidència oculta dels objectes.
Et desplegues pels membres oferts del teu amant
(l'espai d'abast diari, tants de cops negligit);
i us demoreu, ja còmplices, en el traç d'unes frases
d'esvelta lucidesa, sorpreses d'eloqüència.
Penetres els secrets amb plaers descoberts.

RECLAM

En els carrers abandonats de la ciutat
quan s'exhaureix la llum, hi resten les absències
vulnerant les parets dels edificis
amb un desproveït insomni de recança:
un silenci de pluja estavellant-se
contra la fosca estèril de l'asfalt.

Intermitents, els neons malferits
roseguen la desacollida dels carrers
on apressats paraigües es dispersen
engolits per destins desconeguts;
per a ningú ressonen colors als semàfors,
circulen els espectres en silenci.

La gèlida humitat i la carència
han penetrat el cos balmant-lo;
és inútil barrar les portes, quan l'absència
conforma l'interstici de la nit:
pels vidres de l'ànima llisquen,
serpentejants, les gotes del reclam.

FOSCA NIT AL BAR

S'abat la nit damunt els que l'habiten,
quan el dia s'esmuny pel desgavell
de lligams abrusats, lluny del foscant
prop d'alcohols i ritmes on graviten
dòcils paraules fregant-los la pell
furtant els astres l'univers vacant.

CONVERSA

Per la finestra traspuada un cel roig,
és el signe del dia que declina.
Dins la sala, les flames de la llar
són ja presents. La paraula s'acorda
amb els tons ocre i flueix serena.
La conversa simula no saber
que el dia més recent desapareix,
va destriant anècdotes, banals
episodis cercant la rellevància,
personals epopeies que en secret
han engendrat passions contingudes
i ara les desboquem contra el silenci;
de tant en tant, s'encoratja un projecte
i mor dins la benignitat de l'àmbit,
o bé un record arbora la nostàlgia
esmoreint-se en el present tangible
(no res s'alterarà per transgredir
dissimuladament aquest crepuscle).

Amb les paraules diferim el dia
com flames que espeteguen, més visibles
a mida que s'endinsen en la nit.
Conversem. La paraula ens redimeix.